

Daar sta je dan. Op de uitvaart van je eerste vriendin. Ik ken Vera vanaf dat ik drie weken ben. Ik had wel gedacht dat ik hier ooit zou staan, of misschien andersom, maar niet nu al.

Het afgelopen jaar zijn er best al wat richtingen voor toespraken door mijn hoofd gegaan. Gedachtengangen wanneer ik niet kon slapen, omdat ik met Vera in mijn maag zat. Deze zaten vaak vol woede, verdriet en botheid.

Dus ik ga nu proberen iets positief te zeggen, want er is meer dan genoeg verdriet.

Laats was ik op Ameland. Ik fietste door de duinen, rende over het strand en zwom in de golven. Als een kind zo blij.

Vera en ik zijn eindeloos vaak samen naar het strand gegaan. Samen rennen over het strand, zwemmen in de golven, kuilen graven en die zo lang mogelijk beschermen tegen de zee en dat dan natuurlijk nooit winnen.

De familie van der Endt en Blankevoort zijn een keer samen naar Lanzarote geweest. Ook daar speelden Vera en ik samen op het strand, huisjes bouwen met de stenen die daar lagen. We verzonnen een spectaculair spel met waterballonnen in het zwembad en waren natuurlijk het winnende team. We deelden een bord pasta. Er is een geweldige foto van Vera en mij. Zee op de achtergrond. Onze eigen tafel, zonder ouders of broertjes en zusjes, eten we samen een bordje spaghetti. Deze foto heeft jarenlang op m'n kamer gestaan en toen Vera ziek werd hebben we de foto bij haar op de kamer gezet. De foto is het symbool van het hoogtepunt van onze vriendschap.

Ook speelden we altijd op het Hasselaersplein. Samen met Vera kamperen op het plein. Of die keer dat Sanne een soort glijbaan had gekocht. Ja een soort plastic strook waar je dan zeep en water op gooide. En dan de hele dag van die baan totdat bij ons het het gras en modder in je zwembroek zat.

Vera en ik zijn ook ooit een keer gaan fietsen. Tenminste, Vera op de fiets en ik op de step omdat ik niet zo'n goed evenwichtsgevoel had. We moeten een jaar of 8 geweest zijn.

We waren op het plein en besloten een blokje om te gaan. En nog een blokje. En een wat groter blokje, nu via de Zijlweg, het water over en steeds verder. Totdat we verdwaald waren. Ergens in Haarlem, nog een keer linksaf nog een keer rechtsaf en opeens herkende ik een bejaardentehuis.

Dat was vlak bij school, dat kende ik weer. Dus wij naar de Kring gefietst. Blokje om het plein. Opgelucht dat we niet meer waren verdwaald en trots op ons avontuur. En toen zo snel als we durfden terug naar huis. Heel Haarlem gezien.

Als ik weer eens bij mijn ouders ben, loop ik altijd langs het plein. Meestal alleen, maar soms ook met vrienden. Nieuwe vrienden, vrienden uit Groningen, een vriendin, en ik wijs ze altijd op het plein en hoe belangrijk het plein voor mij is geweest.

Vera vormt een gigantisch deel van mijn jeugd. In mijn eerste 10 fotoboeken staat ze op vrijwel elke bladzijde. We waren bijna broer en zus, Jip en Janneke. Daarna groeiden we langzaam uit elkaar, maar de verbinding bleef. Als we elkaar zagen was het meteen zoals

vroeger, een gigantische vertrouwdheid. Die verbinding blijft in mij en die zie ik altijd terug op het strand of op het plein.